

paa Grund af vor nuværende Forældelseslovgivnings Mangler, men saadanne kan man imidlertid ikke paavise. Man nøjes med i al Almindelighed at sige, at det er dog forfærdeligt, at Folk skulle opbevare deres Kvitteringer i 20 Aar. Men er der nogenfinde nogen, der er bleven dømt, fordi han ikke har opbevaret sine Kvitteringer? (Høgsbro: Ja!). Nej, det er der saamænd ikke, man har saa mange andre Maader, hvorpaa man kan føre Bevis. Det kan vel tænkes, men jeg paa- staar — det praktiske Liv viser det — der er ikke nogen Fare paa dette Punkt. Men skulde denne 20-aarige Frist være for lang, kan jeg give min Tilslutning til den Udtalelse, der fremkom fra det ærede Medlem for Stubbetøbing, at der kunde maasse være nogen Grund til at indskrænke denne Frist noget. Men at gaa til at vedtage noget, der ligner dette Forslag paa 23 store, indvillige Paragraffer om et saadant Spørgsmaal som dette, vil være at ordne dette Forhold paa en saadan Maade, som ingen Lægemand kan forstaa. Ingen ujuridisk Mand vilde forstaa, hvad der er bestemt ved dette Forslag, og Følgen vilde blive, at enhver vilde føle sig usikker, idet han ikke vidste, hvor længe hans Fordringer havde Retskraft, og naar de vare forældede. Den rigtige Maade at faa Fordringer ud af Verden paa er jo at betale dem, det er jo en klar, jævn og ligefrem Maade, og naar man enten ikke kan eller ikke vil betale Fordringen, er der i og for sig heller ikke noget urimeligt i, at man vedbliver at skyldes. Naar det bliver sagt af det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgfreds (Svend Høgsbro), at det er urimeligt, at en Kreditor kan holde Fordringer i Live i uendelige Tider ved at minde om dem inden 20 Aars Forløb, vil jeg dertil svare, at en Kreditor kan ikke holde en Fordring i Live længere, end til Debitor betaler den, saa gaar Fordringen paa den naturligste Maade ud af Verden, og naar Debitor ikke betaler Kreditor, synes jeg egentlig talt, at det naturligte er, at han uden alt for megen Bepvær kan vedblive beholde sin Fordring, at han ikke allerede efter meget kort Tid skal have den Beføstning at antage Sagsfører og anlægge Sag for at holde sin Fordring vedlige, saa at han skal have baade Ulejlighed og Udgift for at holde en maasse dubiøs Fordring i Live. Jeg tror, at man kun vilde behyrdede Folk dels med en Følelse af Utrngthed, som altid er uebagelig og besværlig i Forretningsforhold, dels med Udgifter og Beføstninger til ingen Nytte ved at vedtage et Forslag som dette eller noget der tilnærmelsesvis ligner dette.

Svend Høgsbro: Hvis Forholdet altid var det, at der kun var Tale om, hvorvidt den Debitor, som virkelig skylder noget, skal betale det eller ej, saa tror jeg ikke, der var megen Grund til at behandle dette Lovforslag. Thi derom kunne vi vel snart blive enige, at den, der virkelig skylder noget, bør betale det. Men det, der sigtes til ved vort Forældelsesvæsen, og det, der sigtedes til, da man indførte det — og det ærede Medlem maa jo vide, at det ikke er noget, vi nu skulle til at indføre, men noget, vi have haft i Landet i over 200 Aar — det var det Tilfælde, at Debitor paa- staar — og mulig har Ret i sin Paastand — at han ikke skylder noget, medens en anden paa staar, at han gør det. Der har man ment, der var Grund til at bestynte Debitor, saa at han dog en Gang kunde blive fri for saadanne Krav fra anden Side, Krav, som han nu ingen som helst Midler har til at faa væk, uden netop ved Forældelse. Den Debitor, som ikke skylder noget, enten fordi han aldrig har skyldt det, eller fordi han har betalt det, men hos hvem en anden dog paa staar at have noget til gode, kan ikke søge den, der paa staar dette, til at høre ham, kendt fri derfor. Han maa altsaa lade dette Sværd hænge over sit Hoved, vel ikke til evig Tid, som det ærede Medlem synes at anbefale, men dog efter vor nuværende Forældelseslovgivning i 20 Aar. Det er det, som i alt Fald jeg mener er for lang en Tid. Det ærede Medlem synes ogsaa at gaa ud fra, at dette er noget, som vi her ere ene om at tænke paa, at forferte Forældelsestiden fra 20 Aar til kortere Tid. Jeg har allerede nævnt, at i Norge have de for nylig vedtaget en Lov af omtrent samme Indhold som denne, og jeg skal tilføje, at i Tyskland have de jo i Sommer vedtaget den store „Bürgerliches Gesetzbuch“, hvor der findes et særligt Kapitel om Forældelse, og hvor de, som i Forvejen havde den almindelige romerretlige Forældelsestid af 30 Aar, ere gaaede ind paa at begrænse den til 2 eller 1 Aar for visse Klasser af Fordringer. Det er de to Lande, som for- uheldigt have vedtaget Lovforslag i lignende Retning som dette, men andre have haft det fra gammel Tid. Saa store Forretningslande som England og Amerika have i mangfoldige Aar haft langt kortere Forældelsesfrister end vore 20 Aar.

Til Slutning vil jeg blot sige, at det forekommer mig noget urigtigt af det ærede Medlem at omtale Dr. Thomsens Arbejde paa den Maade, som han gjorde. Jeg har i og for sig ikke særlig Anledning til at forsvare Dr. Thomsen; men naar en Mand